

Arrest

nr. 104 972 van 13 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 10 juni 1984 te Banjul, Gambia. U bent van Mandinka afkomst en u bent moslim. U bent geboren en opgegroeid in Banjul samen met uw ouders, vier broers en zus. U liep eveneens school in Banjul. Uw vader was lid van de Gambiaanse oppositiepartij United Democratic Party (UDP) sinds de oprichting van deze partij in 1996. Begin 2001 besloot ook u op aanspraak van uw vader zich op zeventienjarige leeftijd aan te sluiten bij deze oppositiepartij. U ontving op 15 januari 2001 uw eerste UDP-lidkaart. Op 10 en 11 april 2001 vonden er in Gambia betogingen plaats door studenten als protest tegen het overlijden van een jonge student eerder dat jaar. Deze manifestaties liepen uit de hand en er vielen zelfs enkele doden. Vele studenten werden aangehouden door de Gambiaanse autoriteiten die hardhandig optraden. Ook u werd aangehouden en gedurende vijftien dagen opgesloten. Na deze periode in detentie werd u

vrijgelaten samen met de andere aangehouden studenten. De directeur van uw school liet u vervolgens niet meer toe op school en net als vele anderen diende u op zoek te gaan naar een andere school. U kreeg echter geen toegang meer tot de Gambiaanse publieke scholen waardoor u aangewezen was op privéscholen. Uw familie had niet het geld om dit hogere inschrijvingsgeld te betalen en u diende noodgedwongen te stoppen met school. De familie van uw vader is een landbouwersfamilie en u besloot om samen met uw oom een kippenboerderij op te starten in Latria, net buiten Banjul gelegen. In 2005 kreeg u binnen de UDP de functie van coördinator binnen Banjul Central. U diende jongeren te sensibiliseren en te informeren over de standpunten van de UDP binnen uw regio. U was vooral erg actief tijdens de verkiezingen. Tevens werkte u als vrijwilliger binnen de lokale voetbalacademie opgericht door een Gambiaanse profvoetballer. U trainde er jongeren en wilde op deze manier iets bijdragen aan de Gambiaanse maatschappij. De UDP slaagde er niet in om de verkiezingen in 2006 en 2007 te winnen en de partij van de aan de macht zijnde president Jammeh behield op deze manier de macht. In 2011 vernam u van een vriendin, A. C., dat haar oom dr. A.S.J.(...), een oud-minister van informatie in Gambia, van plan was om een betoging te organiseren gericht tegen de huidige Gambiaanse president op 25 mei 2011, tevens de dag van de verjaardag van de president. In het kader van deze betoging had deze ex-minister T-shirts laten printen met opschriften als 'End to dictatorship now' en 'coalition for change'. Het doel was om op 25 mei 2011 op een bepaalde plaats samen te komen met de personen die een dergelijk T-shirt hadden ontvangen en vervolgens te gaan manifesteren. Ook u had enkele van die T-shirts ontvangen van A. C. en u schaarde zich met overtuiging achter dit initiatief. Tot een betoging kwam het uiteindelijk niet. Op 23 mei 2011 kwamen enkele personen naar uw huis op zoek naar u. U was op dat moment niet thuis. Hierop belde uw zus u om te melden dat er personen waren langsgekomen die naar u op zoek waren. U keerde naar huis, maar niet veel later, klopten opnieuw enkele personen aan. U nam geen risico's en vluchtte langs de achterzijde van het huis naar buiten. U contacteerde een vriend aan wie u een van de t-shirts had gegeven, en niet veel later maakte u de link tussen de geplande betoging en de personen die u zochten. U besloot om het land te verlaten en naar Senegal te vluchten. Vanuit Senegal belde u uw zus die u vertelde dat u maar beter niet kon terugkeren naar Gambia. U voelde zich ook niet veilig in Senegal en op 8 juni 2011 besloot u naar Guinée-Bissau te gaan waar u tot 11 juli 2011 zou verblijven. Vervolgens trok u naar Conakry in Guinée waar u enkele maanden zou verblijven. Tijdens uw periode in Guinée kwam uw zus u bezoeken vanuit Gambia. Begin november verliet u Guinée om naar Europa te vluchten omdat u in Guinée geen bescherming kon aanvragen. Uiteindelijk kwam u op 14 november 2011 aan in België waar u op 17 november 2011 asiel heeft aangevraagd bij de bevoegde asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vreest aangehouden te worden door de Gambiaanse autoriteiten omwille van uw intentie om op 25 mei 2011 te gaan betogen tegen het Gambiaanse regime en tegen president Jammeh op voorspraak van ex-minister dr. A.S.J.(...) die in het kader van deze betoging T-shirts had geprint en uitgedeeld aan personen die hij vertrouwde; ook u had enkele van zulke T-shirts ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 24 januari 2013, p.7, administratief dossier). Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden in het kader van het door u aangehaalde asielrelaas.

Vooreerst kan u niet overtuigen wat betreft de door u beweerde betrokkenheid in de geplande betoging van 25 mei 2011 waartoe dr. S.J.(...) het initiatief had genomen aangezien uw verklaringen hieromtrent eerder vaag zijn en berusten op enkele veronderstellingen van uw persoon. Zo dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten enkel op blote beweringen gestoeld zijn en dat u deze verklaringen op generlei wijze kan staven. U verklaart immers dat u ongeveer een week voor de geplande manifestatie op 25 mei 2011 vier T-shirts heeft ontvangen van een vriendin, A. C., waarvan er één voor uzelf was en de overige drie om uit te delen (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Op 23 mei zouden volgens uw verklaringen enkele personen naar uw woning zijn gekomen en naar u gevraagd hebben waarop uw zus u gecontacteerd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hierop zou u naar huis zijn gekeerd maar niet veel later zouden diezelfde personen nogmaals aan uw woning aangeklopt hebben waarop u langs de achterkant van het huis wist te ontsnappen om vervolgens naar Senegal te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart verder dat dr. A.S.J.(...) op 7 juni 2011 zou zijn aangehouden om nadien veroordeeld te worden tot een levenslange gevangenisstraf (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Voorts geeft u aan dat er drie andere personen zouden zijn aangehouden met name

M.U.T.(...), M.K.(...) en E.J.) (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het kan frappant genoemd worden dat u tijdens het gehoor voor het CGVS niet meer details kan geven over de geplande betoging van 25 mei 2011 zoals opgezet door A.S.J.(...) en de gevolgen hiervan zoals men die kan terugvinden in de Gambiaanse pers. Deze zaak rond ex-minister J(...) werd immers uitgebreid besproken in de Gambiaanse media (zie landeninformatie, administratief dossier). Zo kan u tijdens het gehoor voor het CGVS geen andere namen geven van personen die zouden zijn aangehouden dan de namen van de vier personen die ruime aandacht hebben gekregen in de Gambiaanse media (zie gehoorverslag CGVS, p.8) terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat 'vele mensen' zouden zijn gearresteerd (zie vragenlijst CGVS, dd. 29 november 2011, p.3, zie administratief dossier). U geeft verder aan dat u deze door u vermelde personen niet persoonlijk kent (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U geeft ook aan niet te weten waar deze drie personen, M.T.(...), M.K.(...) en E.J.), zouden wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart verder dat u enkele T-shirts van een zekere A. C. zou hebben gekregen waarvan u er drie wou uitdelen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen zou u twee van die T-shirts aan vrienden hebben gegeven en twee zelf bijgehouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt welke personen er dan nog T-shirts hebben ontvangen, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart dat A. C. een vriendin van u is, en dat ze een nicht zou zijn van A.S.J.(...) (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Later tijdens het gehoor – wanneer u gevraagd wordt wat er met A. C. gebeurd is – antwoordt u dat ook zij gezocht wordt door de Gambiaanse autoriteiten en dat ze naar het buitenland gevlucht is; u weet niet naar waar (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook in deze gaat het enkel om louter blote verklaringen van uw persoon wat betreft het lot van A. C., het vermeende nichtje van S.J.(...), en bovendien weet u hoegenaamd niet waar ze zich dan momenteel wel zou bevinden. Ook wat betreft het lot van uw twee vrienden, aan wie u elk een T-shirt zou hebben gegeven, kan u niet meer vertellen dan dat ze ook het land zouden zijn ontvlucht, maar dat u niet weet waar ze precies zouden verblijven al vermoedt u dat ze in Senegal zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovendien is het vreemd te noemen dat u het slechts heeft over het lot van uw vrienden die een T-shirt van u zouden hebben ontvangen wanneer u hier uitdrukkelijk naar gevraagd wordt zodat u op zijn minst de indruk wekt dat u uw antwoorden aanpast aan de aan u gestelde vragen aangezien u er zelf niets over heeft vermeld tijdens het gehoor. Hetzelfde kan bovendien gezegd worden over de bij u uitgevoerde huiszoeking zoals u verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS. U verklaart immers zelf dat een aantal personen naar u zouden zijn komen vragen op 23 mei 2011 maar dat u in eerste instantie niet thuis was; na een telefoontje van uw zus zou u naar huis zijn gegaan waarop deze personen een tweede maal naar uw woning zouden zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). In eerste instantie vermeldt u hoegenaamd niets over een uitgevoerde huiszoeking in uw woning, net zoals voor de Dienst Vreemdelingen overigens. Wanneer u later tijdens het gehoor voor het CGVS echter uitdrukkelijk gevraagd wordt of er dan geen huiszoeking heeft plaatsgevonden in uw woning, geeft u plots wel aan dat die heeft plaatsgevonden, en dat er een T-shirt zou zijn gevonden als bewijs tegen uw persoon (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het feit dat uw T-shirt zou zijn meegenomen vermeldt u bovendien pas nadat nog een extra vraag wordt gesteld over wat er met de twee T-shirts is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS, p.13) wat toch ook weer de indruk wekt dat u uw antwoorden aanpast aan de gestelde vragen. Het feit dat een dergelijk T-shirt in beslag zou zijn genomen als bewijs tegen uw persoon kan immers beschouwd worden als een erg relevant en essentieel element in uw asielrelaas zodat het niet overtuigend overkomt dat u er zelf niets over vermeldt en dat u dit slechts aangeeft nadat u hier uitdrukkelijk naar gevraagd wordt. Wat betreft de personen die op 23 mei 2011 naar uw huis zouden zijn gekomen kan bovendien opgemerkt worden dat u geen enkel idee heeft waarom of op welke manier men te weten zou zijn gekomen dat u enkele van die T-shirts in uw bezit zou hebben of dat u van plan was om mee te gaan betogen op 25 mei 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Op deze aan u gestelde vraag geeft u het nogal weinig overtuigende antwoord dat zoiets nogal makkelijk aan het licht komt in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovendien is het ook vreemd te noemen dat de hoofdbetrokkenen in deze zaak, met name Dr. A.S.J.(...), E.J.), M.K.(...) en de Nigeriaan M.T.(...) slechts zouden zijn opgepakt op 7 juni 2011 terwijl u als iemand die niet betrokken was in de directe organisatie van de geplande betoging reeds zou gezocht worden, en eventueel gearresteerd, - want het gaat in deze slechts om een veronderstelling van uw persoon zoals verder besproken zal worden – op 23 mei 2011.

Wat betreft de gebeurtenissen van 23 mei 2011 zoals door u besproken voor het CGVS kan bovendien het volgende opgemerkt worden. U geeft aan dat enkele personen naar uw huis zouden zijn gekomen die dag; u geeft aan dat uw zus in feite niet wist wie deze personen waren en dat u enkel vermoedt dat het personen van de National Intelligence Service (NIA) waren (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze personen zouden zich immers niet hebben voorgesteld en evenmin gezegd hebben waarom ze op zoek waren naar u (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Met andere woorden, het gaat slechts om een nogal vergezochte veronderstelling uwentwege dat deze personen, die naar uw woning zouden zijn

gekomen op 23 mei 2011, deel uitmaakten van de Gambiaanse autoriteiten en dat ze op zoek naar u waren om u aan te houden vanwege uw vermeende betrokkenheid bij de geplande manifestatie van 25 mei 2011. Het is bijvoorbeeld immers, buiten talloze andere scenario's waarbij het misschien helemaal geen mensen van de autoriteiten waren - u haalt zo zelfs zelf aan dat het misschien klanten van u waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 13)-, eveneens mogelijk – indien geloof kan worden gehecht aan uw vermeende betrokkenheid bij de betoging van 25 mei 2011, quod non – dat deze personen die naar u op zoek zouden zijn inderdaad deel uitmaakten van de Gambiaanse veiligheidsdiensten maar dat ze slechts op zoek naar u zouden zijn in het kader van eventuele getuigenissen tegen A.S.J.(...) en diens medeorganisatoren van de geplande manifestatie, en niet om u aan te houden. Deze laatste veronderstelling – want ook in deze gaat het slechts om een hypothese – zou ook passen in de beschikbare objectieve informatie die aangeeft dat enkel A.S.J.(...) en zijn handlangers M.K.(...), E.J.) en M.T.(...) zijn aangehouden omdat ze direct waren betrokken bij de organisatie van de geplande antiregime betoging en dat geen enkel andere persoon is aangehouden die bijvoorbeeld slechts een T-shirt(s) zou hebben ontvangen (zie landeninformatie, administratief dossier). Volgens deze beschikbare informatie is A.S.J.(...) de initiatiefnemer voor de geplande betoging, en hebben M.K.(...) en E.J.) meegewerkt aan de uitwerking van dit plan door aan de Nigeriaan M.T.(...) te vragen de vermelde T-shirts te printen (zie landeninformatie). Enkel de direct betrokken personen bij het organiseren van de geplande manifestatie werden aangehouden door de Gambiaanse autoriteiten; nergens in de informatie wordt melding gemaakt van een andere, of uw, aanhouding naar aanleiding van de bedrukte T-shirts. (zie landeninformatie, administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt de door u aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken door uw vage verklaringen hieromtrent enerzijds, en door uw geformuleerde veronderstellingen wat betreft een eventuele vervolging door de Gambiaanse autoriteiten anderzijds.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw beweerde UDP-lidmaatschap niet meteen in twijfel wordt getrokken in deze beslissing. Echter, u geeft tijdens het gehoor zelf aan geen problemen te hebben gekend in Gambia omwille van uw UDP-lidmaatschap. U verklaart wel eenmaal te zijn aangehouden in 2001 na uitgebroken studentenprotesten op 10 en 11 april van dat jaar (zie gehoorverslag CGVS, p.14-15). U beweert verder zelf dat vele studenten werden aangehouden tijdens en na deze protesten, ook studenten die geen UDP-lid waren, en dat velen gedurende 15 dagen werden aangehouden om vervolgens vrijgelaten te worden, maar geen toegang meer te krijgen tot publieke scholen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Uw UDP-lidmaatschap lijkt in deze bijgevolg geen rol te hebben gespeeld aangezien ook niet UDP-studenten werden aangehouden en dezelfde problemen als u zouden hebben gekend. Verder geeft u aan geen enkel probleem meer te hebben gekend met de Gambiaanse autoriteiten na uw beweerde vrijlating in 2001 tot mei 2011, het moment waarop u Gambia zou hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.15), en dit ondanks uw beweerde actieve rol tijdens de verschillende UDP-verkiezingscampagnes (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Tot slot geeft u zelf aan tijdens het gehoor voor het CGVS dat uw vermeende problemen in mei 2011, waar zoals eerder uitgebreid besproken geen geloof kan aan worden gehecht, los staan van uw UDP-lidmaatschap en dat het initiatief tot de geplande manifestatie op 25 mei 2011 georganiseerd werd door de Gambiaanse organisatie 'Coalition for Change' die geen uitstaans heeft met de UDP (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Ook de vier aangehouden personen in deze zaak hebben geen enkele band met de UDP zoals u zelf verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.12). En verder kent u geen enkel lid van de UDP die wel zou zijn aangehouden in de hele zaak rond A.S.J.(...) en zijn geplande betoging tegen de aan de macht zijnde president (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovendien geeft u aan het einde van het gehoor zelf aan dat – indien u geen problemen zou hebben gekend in verband met de geplande manifestatie van 25 mei 2011 – dat u dan zonder problemen in Gambia zou kunnen zijn gebleven waarbij u toch impliciet aangeeft dat u in Gambia zonder problemen zou kunnen verblijven ondanks uw UDP-lidmaatschap aangezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, waaraan dus geen geloof kan worden gehecht, volledig losstaan van het UDP. In ieder geval zijn er geen elementen aanwezig die zouden kunnen wijzen op eventuele problemen voor uw persoon in uw land van herkomst omwille van uw beweerd politiek activisme.

Tot slot legt u geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit, noch ter staving van het door u aangehaalde asielrelaas. U legt wel uw UDP-lidkaart voor die geldig was van 2001 tot 2005 (zie administratief dossier) maar zoals eerder aangehaald wordt uw UDP-lidmaatschap niet meteen in twijfel getrokken. Wel dient hierbij opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u deze lidkaart niet heeft voorgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken gelet op uw bewering dat u deze lidkaart reeds bij u had bij uw aankomst in België (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Nochtans werd u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gevraagd of u geen documenten wenste neer te

leggen ter staving van uw asielaanvraag zodat het vreemd genoemd kan worden dat u op dat moment in de asielprocedure uw UDP-lidkaart niet heeft neergelegd.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsverplichting, en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer*

pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan door te stellen dat er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in Gambia en dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reële kans loopt om aangehouden te worden door de autoriteiten.

Verzoeker heeft immers deelgenomen aan de voorbereidingen en het verspreiden van T-shirts voor een betoging tegen de huidige Gambiaanse president. Voor het overige wenst verzoeker zijn verklaringen te herhalen en te bevestigen. De commissaris-generaal zou de verklaringen verkeerd interpreteren en haar beslissing niet correct en deugdelijk motiveren. Het verhoor dient in zijn geheel bekeken te worden en de commissaris-generaal kan er niet de elementen uithalen die hij wenst.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich met deze argumentatie beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De motivering moet bovendien als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Vervolgens meent de verzoekende partij dat de neergelegde documenten afkomstig van niet-onbelangrijke personen uit zijn asielrelaas een belangrijke rol spelen ter staving van zijn relaas.

Met betrekking tot de verschillende brieven en de daarbij gevoegde kopieën van de identiteitskaarten van de auteurs van deze brieven wijst de Raad er op dat getuigschriften of brieven van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Om de bewijswaarde van een stuk te ontkennen dient dit documenten niet van valsheid beticht en beoordeeld te worden conform artikel 23 van het rechtsplegingsbesluit van de Raad.

In hetgeen hierna volgt betwist de verzoekende partij één na één de motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst betwist de verzoekende partij de voorgehouden vaagheid inzake de geplande manifestatie. Zij ziet niet in hoe de verklaring door verzoeker dat vele mensen werden aangehouden bij DVZ, waar alles zeer snel dient te gaan, kan aanzien worden als vaagheid. De verzoekende partij begrijpt de argumentatie niet. Zij wenst te benadrukken dat weinig tot geen asielzoekers een raadsman kunnen

raadplegen vooraleer zij hun eerste verhoor bij DVZ hebben. Elke kandidaat-vluchteling zou dezelfde opmerking over het gehoor bij DVZ maken, met name dat het gehoor moet gebeuren op een enorm tempo en onder grote druk. Bovendien duidt de verzoekende partij erop dat verzoeker bij aanvang van zijn gehoor op het commissariaat-generaal aangaf dat hij kort geantwoord had en in het kort een deel van het verhaal had verteld.

De verzoekende partij stelt dat er geen raadsman aanwezig was bij DVZ en er dus geen controle is of alles wat er verteld werd wel genoteerd is. Men dient rekening te houden met het feit dat mensen niet goed opgeleid zijn in de meeste gevallen en voor hen details en grote lijnen slechts zeer abstracte termen zijn en zij hiertussen geen onderscheid kunnen maken.

Zij voegt nog toe dat het er niet toe doet of verzoeker nu effectief deze personen kende of niet. Het feit is dat zij effectief aangehouden werd en dat dit niet is tegengesproken door de objectieve informatie van de commissaris-generaal.

Aangaande A.C. stelt de verzoekende partij dat verzoeker nog telefonisch contact met haar had in februari: zij zou op dit moment in Angola zijn, maar durft er geen bescherming vragen daar zij officieel gezocht wordt. De commissaris-generaal had volgens de verzoekende partij moeten nagaan of de verklaringen van verzoeker stroken met de werkelijkheid. Zij mocht niet oordelen dat A. C. niet naar het buitenland gevlucht is. Uit het administratief dossier blijkt dat geen enkel initiatief genomen werd om dit na te gaan. De algemene info die verzoeker kon geven gaat verder dan het louter herhalen van de mediaberichten. Verzoeker zou allerhande zaken verteld hebben die men enkel kon weten indien men alles meemaakte.

Vervolgens betwist de verzoekende partij het motief dat stelt dat verzoeker zijn antwoorden aanpast en stelt dat het gehoor volgens een vast stramien verloopt, met name dat de interviewer de vragen stelt en het gehoor dirigeert. De verzoekende partij ziet niet in bij welke vraag die hem eerder gesteld werd had moeten antwoorden waar zijn vrienden zijn en dat ze gezocht worden en vrezen voor hun leven.

Dat verzoeker niets gezegd heeft over de huiszoeking wil nog niet zeggen dat het niet waar is. Uit de landeninformatie zou blijken dat er een geruime periode problemen waren naar aanleiding van de geplande manifestatie voor 25 mei.

Alles diende zeer snel te gebeuren. Verzoeker begrijpt niet dat er maar details werden verteld naar mate er daarover vragen werden gesteld, er was daartoe geen mogelijkheid volgens de verzoekende partij.

Het vinden van een t-shirt dat in beslag werd genomen is een doorslaggevend element tegen verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt dat de personen die opgepakt werden ook effectief veroordeeld werden.

Nochtans heeft verzoeker enkel aan vrije meningsuiting willen doen door mee aan te tonen dat hij een einde wil stellen aan de huidige bewindvoering in zijn land. De president is hier zeer handhandig tegen opgetreden.

Verzoeker verklaarde bij DVZ in zijn eerste verhoor dat hij officieel is gezocht.

Verzoeker riskeert aldus wel degelijk vervolging in zijn land van herkomst en valt onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie. Het CGVS legt dit belangrijk element maar al te lichtzinnig naast zich neer. In Gambia kan men nu eenmaal niet zomaar in het publiek zijn vrije mening verkondigen.

Het feit dat vier personen reeds werden opgepakt op 7 juni 2011 is volgens de verzoekende partij op zich toch geen bewijs dat er geen anderen meer gezocht worden. Het CGVS moet onderzoeken of een derdelander die asiel aanvraagt kan terugkeren naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven met betrekking tot het asielrelaas van de verzoekende partij en het is een summier samenvatting ervan. Het is dan ook aangewezen voorzichtig te zijn bij de vergelijking tussen deze summier samenvatting en het uitvoerige gehoor bij het Commissariaat-generaal. Daarom meent de Raad dat de vergelijking die gemaakt werd een overtollig motief uitmaakt, dat echter geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen die deden besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het gehele asielrelaas.

Aangaande de argumentatie dat het niet relevant is of verzoeker de vier hoofdverdachten in de strafzaak nu al dan niet kende, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing dit terecht als een relevant element aanstipt. Hun aanhouding is immers, volgens verzoeker, het bewijs dat verzoeker zou moeten vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Aangezien deze zaak, en de namen van de vier hoofdverdachten erg uitgebreid in de Gambiaanse pers verschenen, is het geen onredelijke verwachting van de commissaris-generaal waar zij meer details vroegen over deze strafzaak, de betoging, de voorbereiding ervan en details rond de vier hoofdverdachten, mede gelet op het feit dat verzoeker al op 23 mei gezocht zou zijn geweest door de veiligheidsdienst van Gambia en de vier aangehouden hoofdverdachten en veroordeelden pas op 7 juni werden opgepakt.

Het gebrek aan een aannemelijke verklaring voor al deze onwetendheden en vaagheden is een negatieve indicatie voor de aannemelijkheid van het asielrelaas.

Ook dat zij effectief aangehouden werd, wordt inderdaad niet betwist door de bestreden beslissing, maar wel sterk genuanceerd door de objectieve informatie en de eigen verklaringen van verzoeker dat die arrestatie in 2001 op geen enkele manier uitstaans had met de vermeende vervolgingsfeiten van 2011.

De argumentatie van de verzoekende partij overtuigt niet en het motief van de bestreden beslissing blijft gehandhaafd: *“Vooreerst kan u niet overtuigen wat betreft de door u beweerde betrokkenheid in de geplande betoging van 25 mei 2011 waartoe dr. S.J.(...) het initiatief had genomen aangezien uw verklaringen hieromtrent eerder vaag zijn en berusten op enkele veronderstellingen van uw persoon. Zo dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten enkel op blote beweringen gestoeld zijn en dat u deze verklaringen op generlei wijze kan staven. U verklaart immers dat u ongeveer een week voor de geplande manifestatie op 25 mei 2011 vier T-shirts heeft ontvangen van een vriendin, A. C., waarvan er één voor uzelf was en de overige drie om uit te delen (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Op 23 mei zouden volgens uw verklaringen enkele personen naar uw woning zijn gekomen en naar u gevraagd hebben waarop uw zus u gecontacteerd zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hierop zou u naar huis zijn gekeerd maar niet veel later zouden diezelfde personen nogmaals aan uw woning aangeklopt hebben waarop u langs de achterkant van het huis wist te ontsnappen om vervolgens naar Senegal te vluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U verklaart verder dat dr. A.S.J.(...) op 7 juni 2011 zou zijn aangehouden om nadien veroordeeld te worden tot een levenslange gevangenisstraf (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Voorts geeft u aan dat er drie andere personen zouden zijn aangehouden met name M.U.T.(...), M.K.(...) en E.J.) (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het kan frappant genoemd worden dat u tijdens het gehoor voor het CGVS niet meer details kan geven over de geplande betoging van 25 mei 2011 zoals opgezet door A.S.J.(...) en de gevolgen hiervan zoals men die kan terugvinden in de Gambiaanse pers. Deze zaak rond ex-minister J(...) werd immers uitgebreid besproken in de Gambiaanse media (zie landeninformatie, administratief dossier). Zo kan u tijdens het gehoor voor het CGVS geen andere namen geven van personen die zouden zijn aangehouden dan de namen van de vier personen die ruime aandacht hebben gekregen in de Gambiaanse media (zie gehoorverslag CGVS, p.8) terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ‘vele mensen’ zouden zijn gearresteerd (zie vragenlijst CGVS, dd. 29 november 2011, p.3, zie administratief dossier). U geeft verder aan dat u deze door u vermelde personen niet persoonlijk kent (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U geeft ook aan niet te weten waar deze drie personen, M.T.(...), M.K.(...) en E.J.), zouden wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart verder dat u enkele T-shirts van een zekere A. C. zou hebben gekregen waarvan u er drie wou uitdelen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Volgens uw verklaringen zou u twee van die T-shirts aan vrienden hebben gegeven en twee zelf bijgehouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt welke personen er dan nog T-shirts hebben ontvangen, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U verklaart dat A. C. een vriendin van u is, en dat ze een nicht zou zijn van A.S.J.(...) (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Later tijdens het gehoor – wanneer u gevraagd wordt wat er met A. C. gebeurd is – antwoordt u dat ook zij gezocht wordt door de Gambiaanse autoriteiten en dat ze naar het buitenland gevlucht is; u weet niet naar waar (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Ook in deze gaat het enkel om louter blote verklaringen van uw persoon wat betreft het lot van A. C., het vermeende nichtje van S.J.(...), en bovendien weet u hoegenaamd niet waar ze zich dan momenteel wel zou bevinden. Ook wat betreft het lot van uw twee vrienden, aan wie u elk een T-shirt zou hebben gegeven, kan u niet meer vertellen dan dat ze ook het land zouden zijn ontvlucht, maar dat u niet weet waar ze precies zouden verblijven al vermoedt u dat ze in Senegal zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovendien is het vreemd te noemen dat u het slechts heeft over het lot van uw vrienden die een T-shirt van u zouden hebben ontvangen wanneer u hier uitdrukkelijk naar gevraagd wordt zodat u op zijn minst de indruk wekt dat u uw antwoorden aanpast aan de aan u gestelde vragen aangezien u er zelf niets over heeft vermeld tijdens het gehoor. Hetzelfde kan bovendien gezegd worden over de bij u uitgevoerde huiszoeking zoals u verklaart tijdens het gehoor voor het CGVS. U verklaart immers zelf dat een aantal personen naar u zouden zijn komen vragen op 23 mei 2011 maar dat u in eerste instantie niet thuis was; na een telefoontje van uw zus zou u naar huis zijn gegaan waarop deze personen een tweede maal naar uw woning zouden zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). In eerste instantie vermeldt u hoegenaamd niets over een uitgevoerde huiszoeking in uw woning, net zoals voor de Dienst Vreemdelingen overigens. Wanneer u later tijdens het gehoor voor het CGVS echter uitdrukkelijk gevraagd wordt of er dan geen huiszoeking heeft plaatsgevonden in uw woning, geeft u plots wel aan dat die heeft plaatsgevonden, en dat er een T-shirt zou zijn gevonden als bewijs tegen uw persoon (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Het feit dat uw T-shirt zou zijn meegenomen vermeldt u bovendien pas nadat nog een extra vraag wordt gesteld over wat er met de twee T-shirts is gebeurd (zie gehoorverslag CGVS, p.13) wat toch ook weer de indruk wekt dat u uw antwoorden aanpast aan de gestelde vragen. Het feit dat een dergelijk T-shirt in beslag zou zijn genomen als bewijs tegen uw*

persoon kan immers beschouwd worden als een erg relevant en essentieel element in uw asielrelaas zodat het niet overtuigend overkomt dat u er zelf niets over vermeldt en dat u dit slechts aangeeft nadat u hier uitdrukkelijk naar gevraagd wordt. Wat betreft de personen die op 23 mei 2011 naar uw huis zouden zijn gekomen kan bovendien opgemerkt worden dat u geen enkel idee heeft waarom of op welke manier men te weten zou zijn gekomen dat u enkele van die T-shirts in uw bezit zou hebben of dat u van plan was om mee te gaan betogen op 25 mei 2011 (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Op deze aan u gestelde vraag geeft u het nogal weinig overtuigende antwoord dat zoiets nogal makkelijk aan het licht komt in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Bovendien is het ook vreemd te noemen dat de hoofdbetrokkenen in deze zaak, met name Dr. A.S.J.(...), E.J.), M.K.(...) en de Nigeriaan M.T.(...) slechts zouden zijn opgepakt op 7 juni 2011 terwijl u als iemand die niet betrokken was in de directe organisatie van de geplande betoging reeds zou gezocht worden, en eventueel gearresteerd, - want het gaat in deze slechts om een veronderstelling van uw persoon zoals verder besproken zal worden – op 23 mei 2011.”

De Raad wijst erop dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. Verzoeker is er in deze niet in geslaagd aannemelijk te maken dat A. C. effectief vervolgd werd door de Gambiaanse autoriteiten of zelfs dat ze het nichtje van A.S.J.(...) is.

Het is niet aan de commissaris-generaal om uit te zoeken waar A.C. zich bevindt indien de verzoekende partij geen aannemelijke verklaringen hieromtrent kan afleggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat verzoeker veel meer heeft verteld en weet dan er in de algemene persberichten uiteengezet wordt over de zaak en de hoofdverdachten, is de Raad van oordeel dat dit een losse bewering is die nergens steun vindt. Noch uit het verzoekschrift, noch uit de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor bleek dat hij maar enigszins meer wist te vertellen over de vier hoofdverdachten, de betoging en de hierop volgende strafzaak dan er te lezen valt in de veelvuldige mediaberichten die zich in het administratief dossier bevinden. De verzoekende partij is er niet in geslaagd op concrete wijze deze vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker zijn verklaringen tijdens het gehoor lijkt aan te passen aan de gestelde vragen teneinde ze coherent te maken. Verzoeker vertelde nergens spontaan over - onder andere - het lot en verblijfplaats van zijn vrienden die ook vervolgd zouden worden of over de huiszoeking, hoewel dit toch telkens gaat over kernelementen in het asielrelaas.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Hij dient dan ook in beginsel zelf spontaan de kernelementen van zijn asielrelaas aan te brengen. Het argument dat er geen mogelijkheid was om spontaan (details) te vertellen mist feitelijke grondslag, daar verzoeker tijdens het gehoor de kans kreeg tot een zogenaamde “free narrative”, waarbij hij in verhaalvorm zijn relaas kon doen (gehoorverslag p. 6-7).

Aangaande de opmerking van de verzoekende partij dat er reeds geruime tijd problemen waren naar aanleiding van de manifestatie die zouden blijken uit de informatie uit het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de mediaberichten en persartikels hierover niets zeggen.

Volgens de Raad maakt de verzoekende partij een verkeerde gevolgtrekking in haar verzoekschrift: zij meent daar de vier hoofdverdachten veroordeeld werden, dat verzoeker hierdoor ook vervolging dient te vrezen in Gambia. Zij doet dit echter zonder de aannemelijkheid van verzoekers beweerde profiel aan te tonen. De bestreden beslissing betwiste terecht verzoekers sympathieën en activiteiten voor de UDP als politieke partij niet, maar stelde wel duidelijk dat – net zoals verzoeker verklaarde – de feiten die aanleiding gaven voor de vervolging niets te maken hebben met deze partij (gehoorverslag p. 11-12), de vier veroordeelden geen banden hebben met deze partij, noch dat de betoging met deze partij enig uitstaans had (gehoorverslag p. 12).

De inbeslagname van de T-shirt is inderdaad een belangrijk element in het relaas, maar de verzoekende partij slaagt er niet in de huiszoeking en het beslag erop aannemelijk te maken.

Waar de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal zou moeten onderzoeken of er geen andere personen gezocht worden na de veroordeling van de vier hoofdverdachten in de zaak, wijst de Raad opnieuw op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het

Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (supra). De verzoekende partij haalt de artikelen 57/7bis en 57/7ter van de vreemdelingenwet hiermee aansluitend aan. Artikel 57/7bis is niet van toepassing daar er geen sprake is van een vroegere vervolging. Daarenboven vermeldt artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet "die vervolging of ernstige schade" zodat het weerlegbare vermoeden slechts geldt ten aanzien van de reeds geleden vervolging, terwijl voor de overige aangehaalde elementen de normale bewijslast geldt, ten laste van de asielzoeker.

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : "*De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De verzoekende partij werpt nog op dat het geen veronderstelling was dat de autoriteiten naar hem op zoek zijn. Verzoekers zus beschreef aan verzoeker wie er aan de deur was geweest om naar hem te vragen. Verzoeker is wel degelijk zeker dat het de veiligheidsdienst was die naar hem kwamen vragen. Verzoeker werd ingelicht door A. per telefoon als dat de autoriteiten naar hen op zoek waren: in de tijd van de twee bezoeken aan verzoeker zijn woning was men met name reeds aldaar langsgesegaan ook. Verzoeker werd aldus tijdig ingelicht wat men kwam doen en waarom hij werd gezocht.

Verzoekers verklaringen zijn wel degelijk coherent. Het incident heeft wel degelijk plaatsgevonden. Verzoeker meent dat het CGVS voorbij gaat aan de bewijsstukken ter zake. Verzoeker heeft niet de minste twijfel over wie en waarom men tot op heden naar hem op zoek is. Het CGVS stelt dat het zoeken van verzoeker om te getuigen een hypothese is die zou passen in de huidige beschikbare objectieve informatie. Men zou met name, zo blijkt uit het administratief dossier, enkel de direct betrokken personen hebben aangehouden en dat er nergens melding is van andere betrokken personen dan de vier die veroordeeld werden.

Het administratief dossier spreekt de verklaringen van verzoeker ook niet tegen: het is dus wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig dat zijn relaas de waarheid is. Verzoeker toont aan dat hij officieel gezocht is.

De Raad wijst er vooreerst op dat een deel van bovenstaande argumentatie in strijd is met hetgeen verzoeker tijdens het gehoor verklaarde, met name dat de mensen die langs kwamen hun naam niet zeiden en dat zijn vriend T. hem belde dat het kon zijn dat mensen van de president verzoeker zochten (gehoorverslag p. 12 en 13). Deze verklaringen kunnen bezwaarlijk bestempeld worden als 'zeker weten'.

Bovendien weerlegt de verzoekende partij met de stelling dat verzoekers verklaringen de algemene informatie uit het administratief dossier niet tegenspreken ook niet de motieven van de bestreden beslissing op dit punt. Het is geen weerlegging *in concreto* terwijl de asielzoeker dient aan te tonen dat zijn verklaringen aannemelijk zijn (supra).

De verzoekende partij wenst erop te wijzen dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid. De verzoekende partij verwijst naar enkele paragrafen van de proceduregids van UNHCR om deze stelling kracht bij te zetten.

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot de weigering van het vluchtelingenstatuut. Bovendien zou verzoeker geen enkele tegenstrijdige verklaringen afgelegd hebben.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De Raad meent dat de niet-aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het

Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Inzake het voordeel van de twijfel wordt verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet hierover.

Tot slot wijst de Raad op het devolutieve karakter van het beroep waar de verzoekende partij meent dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De Verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS